

esquix

Suplement d'EN PATUFET

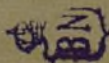
Un ruc es deturà a la carretera
i no volia anar ni avant ni arrera.

Van resultà endebades
d'amo i xofer les forces combinades.

I allà haurien quedat fins al jorn del judici
si el xofer no hagués vist cert orifici

i hagués pensat que, al ruc incaute,
podria fer marxar com al seu aute.

Gran èxit! Però el xofer va oblidar
d'ensenyar la manera de frenar.

El sabater devot

HEUS aquí que una vegada hi havia un sabater que s'havia tornat tan pobre, tan pobre, que ja sols tenia cuiro per fer un parell de sabates. Al vespre va tallar el cuiro per a poder començar les sabates l'endemà, i un cop això fet, s'encomenà al bon Déu, i com que tenia la consciència tranquil·la, va adormir-se amb tota resignació, confiant sempre en Déu Nostre Senyor.

A l'endemà, va llevar-se de bon matí, i després d'haver resat les seves oracions, va voler començar les sabates, amb les quals tenia tot un dia de feina, però quina no fou la seva sor-

presa en veure les dues sabates ja acabades, sense faltar-hi res. Admirat, va agafar el parell de sabates per a observar-les millor i veure que no sonniava. Estaven tan ben polides i ben deixades, que ell no havia vist mai un treball tan ben fet.

Al cap d'una estona entrà un comprador, s'enamorà de les sabates, i veient que eren tan ben fetes, va pagar-les a bon preu, i així el sabater va poder comprar més cuiro, per a fer dos parells més.

Al vespre tornà a tallar el cuiro per fer els dos parells l'endemà, però quan va llevar-se, després també d'haver resat, va veure que no tenia necessitat

de començar el treball, perquè els dos parells estaven sobre el taulell, tan ben fets com el del dia abans. Van entrar també dos compradors, admirats d'aquelles sabates tan ben cosides i treballades, i varen pagar-les molt bé.

Llavors va comprar cuiro per fer quatre parells, i l'endemà va trobar-se també amb les sabates fetes. I així va succeir que va tornar a tenir existències i diners altra vegada.

Mes un dia va voler saber qui era que li feia la feina, mentre ell dormia, i van veïllar tota la nit ell i la seva dona, ben amagats, per no ésser vistos.

Heus aquí que a mitja nit vénen tres nans, molt nans, que s'asseuen sobre el taulell tots tres, i comencen a punxar i a cosir, però tan de pressa, que el sabater i la seva dona se'n feien creus.

Al cap d'una hora havien fet sis parells de sabates, i se'n van anar. Un cop van ésser fora, el sabater va dir a la seva dona:

—Aquests nans ens han fet rics, i hem de fer alguna cosa per a demostrar-los el nostre agraïment. He pensat que, com ells van mig despullats, jo els faré un parell de botines a cada u, i tu els fas un vestit.

Tal dit, tal fet. Els dos esposos varen començar a treballar de ferm, i al vespre varen posar els vestits i les sabates sobre la taula.

A la nit arriben els nans, i en veure allò s'ho emproven de seguida, i com que els estava tot que ni fet a mida, varen començar a saltar i ballar de contents, remoyent mobles i cadires, fins

que, tot saltant, varen sortir a fora i ja no varen tornar mai més; però com que el sabater ja era ric, no els ne-

cessitava, i va donar mercès al bon Déu que l'hagués ajudat d'aquella manera mentre havia estat pobre.

E. S. I LL. *Trad.*

—Vejam si saps d'on gasta les camises l'alcalde,

—... Noi, no ho sé pas.

—De la camiseria, home, de la camiseria! I les sabates ¿d'on les gasta?

—¿De la sabateria?

—No, home, no; de la sola!

CRIATURADES

En Batista i en Joan

(FAULA)

—Jo vull ser general—deia en Ba-
[tista.

—Doncs jo—deia en Joan—vull sè ebe-
[nista.—

I orgullós en Batista, mentrestant,
reia de la modèstia d'en Joan.
I mentre l'un com un ximplici reia,
l'altre, actiu com ell sol, la seva feia
i es posava a una casa d'aprenent
i les pràctiques feia diligent,
fins que al cap de tres anys era ebe-
[nista
per a ràbia i vergonya d'en Batista.

Perquè a n'aquest el que li succeí
va ser que va aturar-se pel camí,
i ni sols acabà el batxillerat
i així va arribà al temps d'entrà a sol-
[dat.

En Joan, que, com ell, feia vint anys,
no va passar per'xò cap llei d'afanys,
i es va lliurar d'haver d'anà al servei
pagant els tres cents duros de la llei,
puix treballant amb noble activitat
tres cents i més n'havia arreconat.

I mentre ell es plantava d'ebenista,
de *quinto* entrava el pretensiós Batista,
i com que no era pas molt eixerit,
de *ranxero* el posaven de seguit.

*Això demostra, ben palpablement,
que les aspiracions
deuen ésser germanes del talent,
no de les pretensions.*

EL REIET DE CASA

JEROGLIFIC

TIN JOC GUT

ENRIC IGUAL

CONTES DE SCHMIDT

A l'Agustí Illa

ELS RAIGS DE SOL I LA PLUJA

—Oh, si el sol pogués brillar sempre!—deia l'Annetta, un dia que plovia a bots i a barrals. Prompte quedà satisfeta. Durant mesos i mesos no aparegué ni el més petit tros d'horitzó. Una llarga sequedat causà les més grans desgràcies. Les flors del jardí de l'Annetta no tardaren a assecar-se, i el lli, la collita del qual esperava amb gran desig, a penes havia crescut el llarg d'un dit.

—Ara veus, filla meva—li digué sa mare—que la pluja és tan necessària com el bon temps. Res ho seria per nosaltres, el no tenir més que dies felïços i serens. Per arribar a la virtut és necessari haver passat per la tristesa i l'aflicció.

L'ERMITÀ

Un príncep, orgullós de sa formo-

sor, no menys que de ses riqueses i dignitat, anà un dia a caçar en una encontrada solitària en mig de muntanyes. Observà un vell ermità, qui, assegut davant la seva cella, contemplava un crani humà, amb molta gravetat.

El príncep, acostant-se al vell, li digué amb to de mofa:

—Bon home, ¿per què considereu aquest cap mort amb tanta atenció i què és el que preteneu descobrir en ell?

L'ermità li respongué amb molta serietat:

—Es que voldria saber si és el crani d'un príncep o d'un pobre, i no puc desxifrar-ho de cap manera.

JOSEP DEL MAS

X A R A D A

Aliment és la *primera*,
la *terça* un joc infantil,
un pronom és la *segona*
i el *total* l'has d'haver vist.

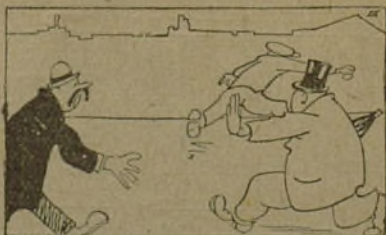
MARCEL·LÍ OBRADORS

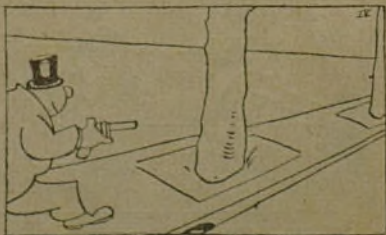
L'afició més gran de D. Pancràs era la literatura detectivesca...

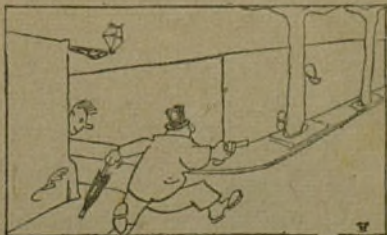
Un dia, mentre passejava llegint «Sherlock Holmes»... un lladre estirà el moneder d'un senyor.

—No es mogui—digué D. Pancràs
al robat—. Deixi-me'l per a mi, jo
sóc detectiu.

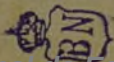
I emprengué a córrer en persecució
del pillet.

—Ja et tinc! Jo et sé veure la gorra
i una espardenya. Per això sóc detectiu.

—Surti de seguit o sinó disparo; ha
de saber que es troba davant del de-
tectiu Paneràs!

— Paf! — Ui...!

I mentre se li curava la ferida estudià més llibres de ciència detectivesca, puix encara no en sabia prou.